

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. április 6. napján - a II. r. vádlott távollétében - megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A 2 rb. hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt **az I. r. vádlott és társa** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsa 2010. június 18. napján kihirdetett Kb.II.50/2008/46. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I.r. vádlott cselekményét folytatólagosan, hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének (Btk. 250. § (1) és (3) bekezdés),

A II.r. vádlott cselekményét folytatólagosan elkövetett, kötelességszegésre irányuló hivatali vesztegetés büntettének (Btk. 253. § (1) és (2) bekezdés) **minősíti**.

A II.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapítja meg.

Az I.r. vádlott esetében 20.000,- (húszezer) forint összegben rendel el vagyonekobzást.

Az I.r. és a II.r. vádlottaknál a halmazati büntetésre való utalást mellőzi.

Egyebekben az első fokú ítéletet az I.r. és a II.r. vádlottak vonatkozásában **helybenhagyja**.

A II.r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 7.500,- (hétezer-ötszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére, míg ugyanebben az eljárásban felmerült további 1.870,- (egyezer-nyolcszázhetven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsa a 2010. június 18. napján kihirdetett KB.II.50/2008/46. számú ítéletével az I.r. vádlottat 2 rb. a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt - halmazati büntetésül - 2 év és 2 hónap börtönbüntetésre, 3 évi közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat - távollétében - a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülő felbujtóként, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés

büntette, és a Btk.253.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő felbujtóként, kötelességszegésre irányuló hivatali vesztegetés büntette miatt halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt 3 év és 2 hónap börtönbüntetésre, 4 évi közügyektől eltiltásra, a III.r. vádlottat 2 rb. a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő kötelességszegésre irányuló hivatali vesztegetés büntette miatt halmazati büntetésül 1 év és 4 hónap - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Az I.r. vádlott tekintetében az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, továbbá vele szemben 40.000 Ft vagyonekhozást rendelt el. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelről, amelyeknek elkobzását rendelte el. A vádlottakat külön-külön kötelezte a felmerült bűnjogi költség megfizetésére, 18.400 Ft tekintetében állapította meg, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő katonai ügyész az ítéletet valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette. Az I.r. vádlott és védője téves jogi minősítés, részbeni felmentés, a büntetés enyhítése érdekében és az elutasított bizonyítási indítványok miatt fellebbezést jelentettek be. A II.r. vádlott védője enyhítés érdekében fellebbezett, míg a III.r. vádlott és védője a 3 napi gondolkodási idő letelte után nyilatkozatot nem tettek.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.III.129/2010. számú átiratában az első fokú ítélet tényállásának kiegészítését indítványozta, melyet követően az ítéletet már felülbírálatra alkalmasnak találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban tévesen minősítette az I.r. vádlott cselekményét. Kifejtette, hogy az 1 rb. folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés büntettének minősül, mivel a vesztegetés rendbelisége a jogellenes kapcsolatok számához igazodik. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyes jogkövetkezményeket alkalmazott, ezért sem a felmentés, sem pedig a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések eredményre nem vezethetnek. Indítványozta a tényállás helyesbítését, majd ezt követően az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I.r. vádlott cselekményének folytatólagosnak történő minősítését. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását is, eszerint a vádlott és védője által elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartotta. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetéseken alapulva állapította meg védenca bűnösségét, aki az eljárás során következetesen tagadta bűncselekmény elkövetését. Álláspontja szerint az első fokú ítéletben írt tényállás több tekintetben ellentétes a bizonyítékokkal, nem zárható ki, hogy a II. és III.r. vádlottak az I.r. vádlottól független személlyel álltak kapcsolatban a telefonok bevitelével összefüggésben, akiket védeni akartak. Felhívta arra is a figyelmet, hogy az I.r. vádlott a felfüggesztését követően is találtak jogellenesen bevitt telefonokat a bv-ben. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a vádlott és védője által előterjesztett bizonyítás-kiegészítési indítványnak, amely igazolhatta volna, hogy a vádlott nem is követhette el a terhére rótt cselekményt. Emiatt védenca

védekezéshez való joga súlyosan sérült. Indítványozta ezért elsődlegesen védenccé felmentését, amennyiben a másodfokú bíróság ezen indítványnak nem adna helyt, úgy a büntetés enyhítésére, a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésére tett indítványt.

A másodfokú tárgyaláson az I.r. vádlott védője fellebbezését és a beadványában írtakat fenntartotta. Kiemelte, hogy nem az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, hanem azt, hogy az elsőfokú katonai tanács csak védenccé bűnösségét alátámasztó bizonyítékokat vette számba. Nem szerezte be ugyanis a kapunyitás adatait, ami igazolhatta volna, hogy az I.r. vádlottnak nem volt módja elkövetni a cselekményt. Álláspontja szerint nem zárható ki, hogy a II. és III.r. vádlottak bosszúból tettek terhelő vallomást a védencére. Kérte nyomatékos enyhítő körülményként figyelembe venni védenccé példás családi életét, hogy három kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia. Elsődlegesen védenccé felmentését, másodsorban pedig büntetésének enyhítését indítványozta.

A II.r. vádlott védője perbeszédében előadta, hogy az első fokú ítélet tényállása hiányos. Az elsőfokú bíróság ugyanis tényként állapította meg indokolásában, hogy a második telefonszám eladási célból kérte védenccé, amely azonban nem bizonyított. Amennyiben a másodfokú bíróság az I.r. vádlott büntetését enyhítené, az ítélet belső arányosságára tekintettel védenccé büntetésének enyhítését is szükségesnek tartotta.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészségnek a másodfokú tárgyaláson jelen lévő képviselője az átiratában foglaltakat kiegészítéssel fenntartotta. Álláspontja szerint a bejelentett fellebbezések nem alaposak, a felmentésre irányuló fellebbezés az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadja, ezért az eredményre nem vezethet. Megismételte a tényállás kiegészítésére irányuló indítványát, továbbá indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott cselekményét folytatólagosan elkövetettnek minősítse. Átiratában foglaltakat annyiban módosította, hogy álláspontja szerint a II.r. vádlott is folytatólagosan valósította meg a terhére rótt cselekményt. Mivel a vádlottak jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt valósítottak meg, a vádlottak büntetésének enyhítésére sem látott lehetőséget, mivel azt egyébként is a törvényi minimumhoz közeli tartományban határozta meg az elsőfokú bíróság. Felhívta a figyelmet azonban arra, hogy a II.r. vádlottnál téves a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megjelölése, mivel többszörös visszaesőként a törvény fegyház fokozatot ír elő. Indítványozta tehát az első fokú ítélet megváltoztatását, a tényállás helyesbítését követően az I. és II.r. vádlottak cselekményének folytatólagosnak történő minősítését és a II.r. vádlott szabadságvesztésének fegyházban történő elrendelését.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.349.§ (1) bekezdésére figyelemmel csak az ítéletnek a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét bírálta felül, mivel az első fokú ítélet a III.r. vádlottal szemben 2010. június 21. napján jogerőre emelkedett.

Az eljárási szabályok betartásával kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőket állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács eljárása során a II.r. vádlott tekintetében áttért a Be.XXV. Fejezetében szabályozott távollévő terhelttel szembeni eljárásra. A Be.527.§ (5) bekezdésére figyelemmel a Be.70.§ (5) bekezdése alapján az ismeretlen helyen tartózkodó terhelt részére a hivatalos iratot hirdetményi úton kell kézbesíteni. A (6) bekezdés szerint a hirdetményt 15 napra ki kell függeszteni, az azt küldő bíróság, valamint a címzett utolsó ismert belföldi lakóhelye vagy tartózkodás helye szerinti helyi önkormányzat hirdetőtáblájára. Az iratot a hirdetménynek a bíróságnál történt kifüggesztéstől számított 15. napon kell kézbesítettnek tekinteni.

Az iratok alapján megállapítható, hogy a katonai tanács miután áttért távollétes eljárásra, a hirdetményi idézés szabályait maradéktalanul nem tartotta be. Az elsőfokú tárgyalásra történő idézését csak az önkormányzat hirdetőtábláján függesztették ki, továbbá nincs adat arra, hogy a további folytatólagos tárgyalásra történő hirdetményi idézésre intézkedett-e az elsőfokú bíróság. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság azon eljárási szabálysértése, hogy a II.r. vádlott idézése a 2010. április 16-ára, 2010. április 30-ára, illetve 2010. június 18-ára kitűzött tárgyalásra nem volt szabályszerű, olyan a Be.375.§ (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést jelent-e, amely miatt az első fokú ítélet felülbírálatra alkalmatlan, mivel az lényeges kihatással volt az eljárás lefolytatására.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács egyebekben a távollétes eljárás szabályai szerint járt el, a II.r. vádlott érdekeit védő képviselte. Nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy a Be.408.§ (1) bekezdés e/ pontja alapján a távollétes eljárásban hozott ítélet tekintetében perújításnak lehet helye. Megállapítható továbbá, hogy ugyan ebben az időben a II.r. vádlottal szemben a Miskolci Városi Bíróság is elfogatóparancsot bocsátott ki, a vádlott tehát szökésben volt, ami miatt nem feltételezhető, hogy szabályszerű hirdetményi idézése esetén a tárgyaláson meg kívánt volna jelenni. Ezért a másodfokú bíróság nem tartotta szükségesnek az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság által elkövetett relatív eljárási szabálysértés miatt az eljárás megismétlését. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat egyebekben betartotta.

Az elsőfokú katonai tanács széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, a releváns bizonyítékokat számba vette, törvényesen használta fel a titkos információgyűjtés során nyert lehallgatási jegyzőkönyveket, illetve olvasta fel a vallomást megtagadó vádlottak nyomozati vallomásait. Az ítélet történeti tényállását lényegében a II. és III.r. vádlottak, önmagukat is terhelő beismerő vallomására alapozva, mérlegelési jogkörében állapította meg, amely az ügyészi indítványtól eltérően nem szorul kiegészítésre. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az első fokú ítélet mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, felülbírálatra alkalmas.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az I.r. vádlott védőjének bizonyítás-kiegészítésére irányuló indítványával. Az elsőfokú bíróság megindokolta ítéletének

15. és 16. oldalán az előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását. A másodfokú bíróság - figyelemmel az alapeljárás adataira - szintén arra a következtetésre jutott, hogy a bizonyítási indítványnak történő helyt adás nem segíti a tényállás pontosabb megállapítását, az csak az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményezné. Az elsőfokú bíróság egyébként is azt állapította meg, hogy utólag már nem rekonstruálható, hogy miként juttatta az I.r. vádlott a mobiltelefonokat a bv. intézetbe és miként adta át azt a II.r. vádlottnak, annak megtörténte azonban a másodfokú bíróság szerint is ítéleti bizonyossággal a II. és III.r. vádlottak vallomásai, a lefoglalási jegyzőkönyv, a hívás listák alapján megállapítható.

A Be.351.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A Be.352.§ (3) bekezdése szerint pedig a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat az (1) bekezdés b/ pontja alapján felmenti, vagy az eljárást megszünteti. Figyelemmel arra, hogy a másodfokú eljárásban nem merültek fel olyan adatok, amely miatt a másodfokú bíróság szükségesnek találta volna további bizonyítás lefolytatását, és a bizonyítékok eltérő mérlegelésének további feltételei sem állnak fenn, az I.r. vádlott védőjének felmentésre irányuló indítványa, mivel az a felülmérlegelés tilalmába ütközik, eredményre nem vezethet.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett az I. és II.r. vádlottak bűnösségére, azonban tévedett a vádlottak cselekményének jogi minősítésekor.

A másodfokú bíróság mindenben egyetértett a Katonai Fellebbviteli Ügyészség átiratában írtakkal, mely szerint a közélet tisztasága elleni cselekmények esetén a bűncselekmények rendbelisége az állandó bírói gyakorlat szerint a jogellenes kapcsolatok számához igazodik. Az I.r. vádlott a II.r. vádlottal állt kapcsolatban, ő volt az, aki rávette arra, hogy mobiltelefont juttasson be részére. A III.r. vádlott pedig közöttük közvetített, amely közvetítő szerep nem jelenti azt, hogy több jogellenes kapcsolat keletkezett volna. Ezért a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet megváltoztatta és a I.r. vádlott cselekményét a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés bűntettének minősítette.

Tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a II.r. vádlott cselekményét felbujtói magatartásként értékelte, hiszen ő volt a cselekmény aktív vesztegetője, amely cselekmény az I.r. vádlott befolyásolására és kötelességszegésre való felhívására irányult. Ezért a másodfokú bíróság a cselekményét a Btk.253.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett, kötelességszegésre irányuló hivatali vesztegetés bűntettének minősítette.

A vádlottak büntetésének enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság szintén nem találta alaposnak.

Az elsőfokú katonai tanács a törvényi minimum közelében állapította meg az I.r. vádlottnál a szabadságvesztés tartamát. További súlyosító körülményként kell a terhére értékelni a folytatólagos elkövetést. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs olyan körülmény, amely miatt indokolt lenne az I.r. vádlott büntetésének enyhítése, illetve az enyhítő szakasz alkalmazása. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt az I.r. vádlott terhére rótt cselekmény elszaporodottságára, így a terhére rótt cselekménnyel arányos büntetést szabott ki, amikor a szabadságvesztés tartamát 2 év 2 hónap börtönbüntetésben határozta meg. Nem tévedett akkor sem, amikor a súlyos megítélésű korrupciós cselekményt elkövető vádlottat mellékbüntetésként 3 évre a közügyek gyakorlásától is eltiltotta.

A II.r. vádlott többszörös visszaeső, szintén folytatólagosan valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, ezért a másodfokú bíróság a vele szemben kiszabott 3 év 2 hónap szabadságvesztést, és 4 év közügyektől eltiltást szintén tett arányosnak értékelte. A Btk.42.§ (3) bekezdése szerint azonban fegyházban kell végrehajtani a 2 évi, vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést, ha az elítélt többszörös visszaeső. Az elsőfokú bíróság e törvényi rendelkezést figyelmen kívül hagyta, amikor a II.r. vádlottnál meghatározta a büntetés-végrehajtási fokozatot, és a Btk.45.§ (2) bekezdését sem hívta fel. Ezért tévedett, amikor a II.r. vádlottnál börtönben határozta meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát. A másodfokú bíróság sem látta indokoltnak a Btk.45.§ (2) bekezdésére figyelemmel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását, ezért a II.r. vádlottnál a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyház fokozatban jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az I.r. vádlott tekintetében 40.000 Ft vagyonekőzbást rendelt el. az irányadó tényállás alapján az I.r. vádlott részére ténylegesen 20.000 Ft jogtalan előny került átadásra, ezért a másodfokú bíróság az ítéletet ennek megfelelően változtatta meg.

A fellebbviteli bíróság a halmazati büntetésre való utalást mellőzni rendelte.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indokainál fogva - az I. és II.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta.

A fellebbviteli bíróság a Be.338.§ (2) bekezdése alapján döntött a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a rendelkező részben írtaknak megfelelően.

A Fővárosi Ítéltábla Katona Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. április 6.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. bíró

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással az I. és a II.r. vádlottak vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. április 6.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő